

Odvisni ali samostojni?

Pred kratkim se je zaključil seminar Mladine evropskih narodnostnih skupnosti (MENS), ki sta ga organizirala Mladinska sekcija Slovenske skupnosti in krožek »Virgil Šček«. Rdečo nit, ki je tekla skozi celoten seminar, je predstavljalo geslo o samostojnem organiziranju manjšin. Prav o tem je namreč v tednu od 7. do 13. aprila tekla beseda: narodnostne manjšine morajo biti samostojno organizirane, predvsem na političnem področju, saj prav to jamči njihovo prisotnost tam, kjer se odloča. Svojo usodo mora manjšina krojiti sama, brez »botrov«.

Naivno je namreč verjeti, da se bodo za manjšino zavzemale vse državne stranke, v katere nas določene organizacije silijo. Pripadniki manjšine v vsedržavnih strankah so kot kaplja v morju: v podrejenem položaju in brez vpliva. Nesmiselno in nedopustno je, da v našem imenu odločajo drugi. To pelje v pasivnost in brezbržnost, kar bi bilo usodno ne samo za našo skupnost, ampak za vsako narodno manjšino. Poglejmo mladince, ki so se letošnjega seminarja udeležili: pripadajo svojim lastnim manjšinskim organizacijam in strankam. Praktično so vse evropske manjšine prišle do spoznanja, da si morajo svojo bodočnost graditi same, ne da bi drugim pustile pravico, da jih zastopajo.

Kaže, da smo Slovenci v Italiji edini, ki prepuščamo, da našo usodo krojijo drugi. Da verjamemo, da imamo z vključevanjem v italijanske stranke možnost, da »vplivamo« na vodstva le-teh in »spreminjamo« njihovo politiko. Danes se še preveč jasno kaže, kam nas je pripeljala taka politika. Italijanske stranke še naprej gledajo na svoje specifične inte-

stran 2

KLUB

Urejata Tatjana Dolhar in Marija Mamolo

Delovanje SKK

Tudi v zadnjih dveh mesecih je bil program SKK zelo bogat s srečanji. 3. marca je bila v klubu predstavitev raznih fakultet. O fakulteti za leposlovne vede je številnim poslušalcem kaj več povedala Alenka Štoka. Breda Susič je klubovcem v glavnih obrisih prikazala fakulteto za mednarodne in diplomatske vede, medicinsko fakulteto pa je predstavila Neva Lupinc. Z inženirsko fakulteto je mlade višješolce seznanil Mitja Ozbič, Štefan Pahor pa jim je podal nekaj značilnosti fakultete za ohranjanje kulturnih dobrin. Srečanju se je odzvalo precejšnje število mladih.

Ob priliki dneva žena je klub 9. marca organiziral srečanje med fanti in dekleti, na katerem se je razvil bogat razgovor oziroma diskusija o tem, kako mladi gledajo na probleme prvih in drugih. Tudi tokrat je bila udeležba zadovoljiva.

17. marca je Stanka Čuk v imenu Sklada Mitja Čuk predstavila klubovcem problem autizma. Sledil je film »Rain man«.

Na večernem srečanju 25. marca sta bila gosta SKK predstavnika Mladinske sekcije Krščanskih demokratov Slovenije. Prikazala sta tamkajšnjo politično situacijo, govorila sta o volitvah, ki so bile tedaj v ospredju na slovenskem političnem odru, ter nam predstavila organizacijo.

31. marca sta člane kluba seznanila z organizacijo MENS njen nekdanji podpredsednik Peter Rustja in predstavnik Mladinske sekcije Slovenske skupnosti Ivan Žerjal.

V mesecu aprilu sta si doslej sledili dve srečanji. 7. aprila je Zvonko Vidau ob sodelovanju Sklada Mitja Čuk podal svoje vtise s potovanja po Peruju. Večer je obogatil z diapozitivi, ki so med številnimi prisotnimi vzbudili zanimanje in raodvednost...

21. aprila je SKK organiziral debato o apatičnosti med mladimi. Mladi smo med sabo izmenjali misli ter prišli do raznih zaključkov. Tema je bila privlačna, zato je bila debata živahna in izčrpna.

Lorena Raubar, I. učiteljsiše - V pravljlični odeji.

Biti ženska

»PRESOJAJOČ ŽENSKÉ, NIKOLI NE POMISLIMO, KAKO TEŽKO JE BITI ŽENSKA!«

(Geraldny)

ADRIJANA CIUK, 17 let, 4. raz. trgovske:

V zadnjih časih je žena veliko doseгла, saj vztrajno širi svoj ugled v moškem delovnem svetu s tem, da tudi ona opravlja ravno tako kot moški težavna in odgovorna dela. Med ženskami srečujemo tudi mehanike, avtobusne voznike, v naši vasi imamo pri maši tudi punčke-strežnike!

IVANA BRECELJ, 19 let, 3. klas. licej

Res je težko biti ženska, ko slišiš z moške strani: »Ni prav, da imajo samo ženske svoj praznik!«

TAMARA PETAROS, 24 let, 4. letnik matematike

Res se večkrat presoja ženske. Toda zakaj je težko biti ženska? Marsikateri predstavnik moškega spola se to sprašuje. Mislim, da je težko biti ženska predvsem zaradi številnih vlog, ki so ji bile dodeljene: ženska-uslužbenka, ženska-žena, ženska-mati. V današnji družbi je te tri like težko usklajevati, ker ji poverja skoraj vse gospodinjsko delo, skrb za družino, vzgojo otrok... To je družba, ki ceni predvsem človekovo produktivnost in njegov službeni položaj. Temu pa se mora ženska, ki sledi svojemu naravnemu nagonu in postane žena in mati, vsaj deloma odpovedati.

Odvisni ali samostojni?

◀ IIII stran 1

rese, ne oziraje se na potrebe naše skupnosti, Slovenci pa, ki so v teh strankah na določenih položajih, se na slednjih očitno predobro počutijo, da bi na vodstva kakorkoli »vplivali« in »spreminjali« njihovo politiko.

Mi želimo biti subjekt: če hočemo to doseči, moramo biti popolnoma enakopravni sogovornik in partner večine. Za uresničitev tega cilja pa moramo biti politično, kulturno in gospodarsko samostojni. Če teh pogojev ni, če za nas odločajo drugi, ne moremo misliti na kakršnokoli partnerstvo ali subjekt: postanemo edine predmet dogovora.

MIRAN PISANI, 18 let, 5. raz. strokovne

Danes je življenje neke ženske v družbi skoraj enakopravno moškemu. Ženske imajo odprte poti v vse smeri. Menim, da feministične asociacije izkrivljajo ženski lik.

MATEJ SUSIČ, 18 let, 2. klas. licej

Zdi se mi, da mora ženska biti enakopravna moškemu, ampak to naj velja pod vsakim zornim kotom. Zdi se mi namreč, da zahtevajo samo stvari, ki se jim splačajo. Zavedam pa se tudi, da moški večkrat ne razumejo žensk. Mislim, da če je težko biti ženska, je prav tako težko biti moški. V eni stvari pa ji je morda dodeljena težja in zahtevnejša vloga: vloga matere je nenadomestljiva!

TEO KRALJ, 24 let, uslužbenec pri podjetju

Menim, da je težnja današnje ženske po uveljavitvi v tradicionalni moški svet zgrešena in da pelje v popoln propad ideje enakopravnosti. Vzrok vidim v tem, da so ženske v svojem pojmovanju enakopravnosti enostavno prevzele moške cilje in se skušale tako čimbolj približati moškemu liku. To je pomenilo predvsem uspešno kariero in uveljavitev na delu. Pri tem pa so dejansko zanemarile svojo poglavitno žensko nalogo: družino in skrb za otroke. Večje število otrok »moderna« ženska izključuje, ker so ji v napoto. Če pa ima sina edinca, je večkrat prepuščen sam sebi ali pa oddan v druge roke. Zaradi tega menim, da je danes težko biti ženska v moškem svetu ali pa ženska med tistimi ženskami, ki želijo biti moški.

ALEŠ:

Kako težko je biti ženska? Jaz bi raje rekel: kako težko je biti človek! Biti človek je lahko teža, ko moralni in ideološki nazori postanejo neizpodbitne resnice... Ženski pa bi rekel: »Bodi to, kar si, saj si enkratna!«

MARA PETAROS, 22 let, 3. letnik ekonomije

Pravzaprav nisem še nikoli pomislila, da je biti ženska težko, morda prav zato, ker nisem občutila nobene razlike v odnosih do mene ženske, kot do katerekoli druge osebe moškega spola. Mislim, da je v današnji družbi še najtežje biti človek, ki pravilno vodi svoje življenje. Danes biti ženska ne pomeni biti manjvredna oseba, ki igra podre-

jeno vlogo, saj so v družbi enakopravne moškemu in lahko posegajo po vidnejših položajih.

PETER RUSTJA, 22 let, 3. letnik filoz. fakultete

Kaj pravzaprav pomeni biti ženska? Brez izraznosti nič ni prepričljivega! Osebnost je najvažnejša stvar. Človek učinkuje na bližnjega predvsem z osebnostjo. Po mojem mnenju ženska še vedno išče svojo lastno identiteto; to pa je že vprašanje posameznika.

ELIANA ŠKABAR, 17 let, 4. raz. trgovske

Ponosna sem na pretekli in na današnji lik ženske. Veliko je storila za svojo enakopravnost, čeprav je ta pot, po mojem mnenju še dolga.

MARTINA OZBIČ, 18 let, 5. znanstv. licej

Ko pišemo o ženskah, moramo namočiti pero v mavrične barve«, je rekel Diderot. Mislim, da je ženska narava raznobarna in raznolika (kolikokrat slišimo očitek, da smo ženske muhaste) in prav to je po mojem mnenju bistvo ženske. V današnji družbi je težko biti ženska, ker obstajajo določeni kalupi idealnega bitja, ki bi osrečilo moškega. Taka ženska naj bi bila močno pogojena od moškega. Po mojem pa mora ženska voditi samostojno svoje življenje in ga takega samostojno bližnjemu, lahko tudi partnerju. Samo tako je lahko zares v pravem smislu ženska.

IVAN ŽERJAL, 23 let, 4. letnik leposlovja

Lahko bi stavek tudi obrnili in mu tako dali obraten pomen. Osebnost mislim, da se je ob upravičeni zahtevi po ženski enakopravnosti pojavil tudi poskus »istovetenja« ženske z moškim: »če se je namreč ženska hotela v družbi uveljaviti, je morala pač nastopati kot »moški« in biti uspešna v politiki, gospodarstvu itd. Marsikdaj se je pri tem pozabilo na resnično valorizacijo vloge ženske v družbi, predvsem kar se tiče družine, ki je hočeš nočeš še vedno temelj naše družbe in vzgoje v njej.

Naš čas nalaga ženskam velike naloge, saj se morajo danes praktično uveljaviti na dveh področjih: na delovnem (»moškem«) in na družinskem. Vsekakor bi bilo vedno zgrešeno trditi, da morata biti ženska in moški popolnoma enaka. Lahko imata enake pravice in dolžnosti, po naravi pa sta si zelo različna: ženska »duša«, če se lahko tako izrazim, ima veliko bolj razvit čustveni značaj kakor moška, ki v svoji racionalnosti večkrat ne polaga velike vrednosti problemom, ki jih ženska veliko bolj občuti in obratno. Funkciji moškega in ženske v družbi sta torej različni in obenem komplementarni.

Skavtski duh zavel v Sloveniji

Ko smo predstavniki goriških in tržaških skavtov in skavtinj v soboto, 31. marca, nekaj minut po 15. uri vstopili v dvorano Teološke fakultete v Ljubljani, so bili oni že tam. Sami mladi od 11. pa do 20. leta v skavtskih plavih krojih so napolnili vse prednje sedeže in njihove oči so požirale vsako besedo, ki se je z odra razlegala po mikrofonu in dvorano. V ozadju je kraljevala plava skavtska zastava z belo stilizirano lilijo na zlati triperesni deteljici. Mednarodni simbol skavtizma ima ponovno svoj prostor v Sloveniji.

Predsednik prvega zasedanja Sve-ta ZSKSS — Zveze slovenskih katoliških skavtinj in skavtov — z jasnim in močnim glasom prebira statut. Statut je soglasno odobren. Izvoliti je treba še vodstvene organe, ki bodo za naslednji dve leti usmerjali čoln nove skavtske organizacije po nelahkih vodah prerojene slovenske družbe. Volilnice padajo v skavtski klobuk in že so tu imena prvega poveljnega skavtskega vodstva v Sloveniji. ZSKSS bosta načelovala Peter Lovšin in Marija Marinko, za duhovno rast skavtov in skavtinj bo skrbel bivši duhovni vodja koroških skavtov Rafo Pinosa.

In tako je bila ustanovljena nova skavtska organizacija. Za vse prisotne skavte iz Slovenije, iz zamejstva in goste iz Italije je bil ta trenutek izredno pomemben, saj smo bili priča zgodovinskemu dogodku, ko je v Sloveniji po skoraj petdesetih letih ponovno zaživelo skavtsko gibanje. Še do pred kratkim si nihče izmed nas ni mogel predstavljati, da bo do tega sploh kdaj prišlo. Tržaški skavti se še dobro spominjamo leta 1983, ko sta v našo organizacijo pristopila dva mlada skavta s Koprškega. Takrat pa se o tem ni smelo sploh še govoriti. Nekaj let kasneje se je mladi Peter Lovšin iz Ljubljane seznanil z goriškimi skavti, kar je zanj postalo »usodno«. Navdušil se je za ideale skavtizma in v to svoje navdušenje zapletel še druge mlade. Peter in njegovi prijatelji so z udeležbo na taborih goriških skavtov polno okusili čar skavtskega stila življenja in se mu dejansko zavezali. Ta močna vera in spreminjanje političnega prizorišča v Sloveniji sta omogočila rojstvo ZSKSS.

Praznični dan ustanovitve nove skavtske organizacije se je nadaljeval s sv. mašo v ljubljanski stolnici, ki jo je daroval koprski škof msgr. Metod Piriš. V nabitto polni baročni cerkvi je g. škof pozdravil vse skavte in skavtinje, njihove starše in prijatelje ter poudaril vzgoj-

no vlogo skavtizma in izrazil trdno vero, da bo skavtizem kot že nekdaj ponovno rodil obilo sadov za celotno slovensko družbo.

Človek bi skoraj ne verjel, da so bili tisti skavti in skavtinje, ki so s svojimi zastavami v vrsti korakali po ljubljanskih ulicah, res skavti in skavtinje iz Ljubljane, iz Postojne in iz Cerknice, iz krajev, kjer so pred kratkim zrastle prvi skavtski vodi. Vsa množica, ki je prisostvovala sv. maši, se je preselila zdaj v prostore Teološke fakultete, kjer se je kmalu začel kulturni del slavlja. Splet diapozitivov nas je popeljal v pristno skavtsko vzdušje, ki zaživi predvsem na poletnih taborih. Načelnik ZSKSS Peter Lovšin je nato orisal potek svoje skavtske poti, nakar pa so prevzeli besedo gostje in predstavniki drugih organizacij. Svoje veselje nad ponovno ustanovitvijo skavtske organizacije je najprej izrazil eden izmed zadnjih načelnikov predvojne skavtske organizacije Mano Seifert, nakar je v imenu tržaških skavtov spregovorila načelnica Bruna Ciani. V znak povezanosti v skavtskem duhu je v imenu SZSO izročila ljubljanskim bratom in sestram mapo z zastavicami, ki je bila pred vojno last slovenske skavtske organizacije. V svojem posegu je goriški načelnik Mauro Leban poudaril vzgojno vlogo skavtizma, še posebno pri oblikovanju voditeljev. Vsi zbrani pa so še posebno prisluhnili pozdravom italijanskih predstavnikov AGESCI, s katerimi so ljubljanski skavti navezali že dobre prijateljske stike. Dobrodošlico v svetovni skavtizem je prinesel Sergio Gatti, član mednarodne konference katoliškega skavtizma in mednarodnega skavtskega urada iz Ženeve. Izreden vtis so naredile njegove besede, ko je dejal, da so slovenski skavti in skavtinje že poznani v Ženevi, od koder prinaša najto-plejše pozdrave in čestitke.

Praznično vzdušje se je nadaljevalo s skeči, recitacijami in petjem, v predverju Teološke fakultete pa je bila antološka rastava o ponovnem prebujanju skavtizma na Slovenskem. Posebna razstava skavtske literature pa je bila od 27. do 31. marca v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani. Slavje smo sklenili s Pesmijo slovesa. V dvorani se je med vsemi skavti in skavtinjami, njihovimi starši in prijatelji spleta trdna veriga v podajanju rok, simbol združitve in enosti v istih idealih, ki bodo odslej prav gotovo še močneje zaživeli med vso slovensko mladino.

Astra

Literarni in likovni natečaj

Na literarnem, likovnem in fotograf-skem natečaju, ki ga je priredil SKK ob slovenskem kulturnem prazniku, je članica komisije za likovne izdelke, profesorica Jasna Merkú, tako utemeljila razsodbo žirije:

Najprej bi rada poudarila važnost likovnega ustvarjanja za osebno notranjo rast človeka, nato še podčrtala, kako estetske rešitve bogatijo prav tako gledalca kot družbo.

V našem krogu je žal mlajših slikarjev vedno manj, čeprav se številnejši ukvarjajo s sodobnejšimi izraznimi sredstvi, kot sta npr. fotografija ali računalništvo. Odkar sem imela možnost sodelovati v komisiji za likovni natečaj Slovenskega kulturnega kluba, moram pa priznati, da odkrivam med najmlajšimi znaten likovni potencial.

Komisija zato lahko izreka pohvalo vsem sodelavcem, a obenem svetuje vsem, naj nadaljujejo po tej poti, naj poglobljajo svojo tehnično spretnost in z marljivostjo dosežejo večjo sproščenost: le tako človek lahko odkriva lastno osebnost in likovno raste.

SLIKE:

1. nagrada: Prvo nagrado ex equo prejmeta Lorena Ravbar in Štefan Pahor.

Lorena Ravbar zaradi poetičnosti in kompozicijske uglajenosti, ki poudarjata spontanost v izrazu;

Štefan Pahor zaradi tehnične dovršenosti in drznosti v izvedbi ter kompozicijske urejenosti.

3. nagrada: Tretjo nagrado prejme Žerjal Tatjana za sliko, ki predstavlja kompozicijo z listi, zaradi skrbnosti v izvedbi in prizadevanja v poudarkih svetlobe in sence.

FOTOGRAFIJE:

1. nagrada: Andrej Štekar za vse predstavljene slike, ki dokazujejo tehnično dovršenost in raznolikost pri izbiri tematike. Škoda, da ni ista oseba predstavila svojih fotografij tudi za natečaj Mladike.

2. nagrada: Danilo Pahor (Kraški kamen I.) zaradi grafičnih poudarkov površin;

3. nagrada: Poljanka Dolhar zaradi premišljene kompozicije.

RAST, mladinska priloga Mladike.
Pripravlja uredniški odbor mladih.
Tisk Graphart, Trst, maj 1990.

SVETIŠČE (4)

Brat se je nenadoma ustavil. Bil je nekaj metrov pred mano in strmel je v nekaj, kar še nisem mogel videti. Stekel sem k njemu, kajti bil sem precej nestrpen. Nikoli pa si ne bi pričakoval na nekem Tonalianskem svetu nekaj takega, kar me je tam pričakovalo.

Bila je to Mressanska trgovska ladja.

Takoj mi je na misel prišlo nekaj čisto logičnih vprašanj: zakaj so tukaj? Od kod so prišli? Kako to, da so jim Tonaliianci dovolili pristanek?

Tonaliianci niso namreč nobenemu tujcu dovoljevali, da bi se približal njihovemu planetu, kaj pa sploh, da bi nanj pristal (razen seveda komu, ki je bil pobraten s kakšnim Tonaliiancem; takih bitij pa je bilo v celem vesolju le nekaj desetin). Predvsem pa je povsod veljalo dejstvo, da se vsi bojijo skrivnosti na tonalijskih svetovih, zato je bila prisotnost Mressanov pri svetišču nerazumljiva.

Ob bolj natančnem opazovanju Mressanske ladje sem zapazil veliko luknjo v zadku ob motorjih. Precej velik del obloge je bil kar staljen. Nekaj majhnih figur je s pomočjo varnostnih strojev že popravljalo okvaro. To je odstranilo vse moje dvome in vprašanja.

Brat se je počasi obrnil proti meni.

— Hladilne naprave ob glavnem motorju so jim med letom odpovedale in znašli so se tukaj, pol sončnega leta oddaljeni od našega osončja. Lepo so nas prosili, če bi lahko popravili svojo ladjo na našem planetu, da se ne bi mučili v kombinezonih v breztežnosti.

Nekoliko sem bil presenečen.

— Ali niso imeli avtomatskih popraviljanih strojev?

— Tudi ti so jim odpovedali — mi je Brat odvrnil — videti bi moral, kolikšen del notranjih prostorov se je stalil med okvaro. Komajda so prišli živi iz hiperprostor!

— Ali bi stopila bliže?

— Kakor želiš... — Brat ni hotel oprekati moji radovednosti.

* * *

Kapsula je zdrsnila po morski gladini. Pilot je skozi zamegljeno steklo gledal proti vulkanu, ki je postajal iz trenutka v trenutek večji. Začel je zmanjševati hitrost. Ko je bila kapsula le še en kilometer oddaljena od otoka, je pritisnil na zavore. Močan ognjen izbruh mu je preslepil vizualo, nato je spet zagledal morje, vulkan in rdeče balone, ki so se začeli napihovati ob straneh kapsule.

Zavedal se je, da ga zverine še naprej zasledujejo. Na računalnik je bliskoma stipkal prošnjo za analizo atmosfere planeta. Bila je zelo redka, in poleg zraka je bilo precej ogljikovega dvokisa in metana. Saj bi si lahko kaj takega pričakoval, je pilot pomislil. Na površju ni bilo namreč skoraj nič, kar bi lahko fotosintetiziralo ali kako drugače predelovalo ozračje.

Spomnil se je, da nima časa za podobna razmišljanja. Nataknil si je najbližjo in najlažjo dihalno opremo ter dvignil strop kapsule.

Ozrl se je naokoli. Nahajal se je približno trideset metrov od obale. Voda je bila globoka nekaj metrov. Ni pa mogel razločiti, če so bile tiste temne pege na dnu le skale ali kaj drugega. Vendar ni hotel riskirati prav sedaj.

Zagrabil je za upravljalno ročico in jo siloma potegnil. Kapsula se je sunkovito premaknila naprej tako, da je pilota vrglo nazaj v sedež.

Trenutek zatem, ko je ročico spravljal spet v prvotni položaj, je kapsula butnila v kamnito dno. Pustivši prižgane motorje se je pilot zagnal v morje. Ker je vedel, da je tako najsigurneje, je v padcu skušal ostati na nogah. Padel je v nekaj mehkega, a ni ostal na mestu, da bi užival v prijetnem popoldnevu (sonce se je bližalo obzorju na desni, in pilot se je spomnil, da je kompas ob pristanku kazal na jugovzhod), temveč je začel teči, kolikor se je pač dalo hitro, čeprav ga je nekaj venomer prijemale in skušalo zadržati ali celo potegniti k tlam.

Preden je stopil končno na trdna in sigurna tla, je trenutek onemoglosti povzročil, da ga je nekaj začelo močno vleči. Pilot se je v paniki obrnil in spreletela ga je groza. Čudne temnorjave alge so mu obdajale celoten čevelj in vedno nove so se dvigale iz vode, da bi ga skupno lahko močneje zgrabile.

Nagonsko je pilot še močneje potegnil nogo in, čeprav je dobil z drugo trdno oporo, ni mogel premagati vlečne sile alg. Segel je po priročnem nožu, a imel je tako znojne roke, da mu je ta zdrknil v vodo. Obupan je potegnil iz pasu lasersko pištolo in sprožil proti stopalu, ki je bilo v celoti prekrito z rjavo gmoto. Ker je usmeril žarek na rob noge, so le nekatere alge zgorele in padle nazaj v morje. Pilot je žalostno spoznal, da se bo lahko rešil le, če bo žrtvoval nogo. Pritisnil je gumb za močan strel in nato je sprožil. Padel je na skale in čutil je, kako mu meso gori. Stisnil je zobe in začel plaziti po kame-

nju. Skušal je ne misliti na trdo pekočo okončino, ki jo je moral sedaj vlačiti za sabo.

Nenadoma je slišal v daljavi skoraj neslišen hrup, ki se je pa vedno bolj večal. Spoznal je, da ne bo našel Tonalianca v času in zbral je vso preostalo energijo, da bi se dvignil in začel groteskno skakljati po eni nogi, pomagaje si z rokami. Padel je in si trgal koleno na ostrih skalah, dvigal se in zopet padal. Živalsko je zakričal, da bi se psihološko razbremenil, nato je začel zopet skakljati.

Ni se obračal, čeprav je dobro uvidel, kaj se za njim dogaja. Iz mogočnega hrupa, ki je požiral celo njegovo sopihanje, je razbral, da se je sovražna križarka ustavila nad zalivom in začela pristajati. Ko je hrup nekoliko utihnil, je

Bralcem in sodelavcem se opravičujemo, ker smo morali zaradi obilice gradiva nekaj člankov odložiti za prihodnjo številko.

pilot zaslíšal drsenje elevatorjev in, po njem, dva divja nasmeha, ali vsaj njim podoben zvok.

Pilot je pljunil krvav pljunek na skalo pod sabo, vendar se ni ustavil, ker je vedel, da bi mu lahko bil vsak trenutek usoden. Naj zverine kar mislijo, da ga imajo v pasti!

Slišal je oddaljen pljusek, kakor da bi nekaj sto kilov težka vreča krompirja padla v vodo, nato strašen krik. Pilot se je kljub bolečinam in trudu slatno nasmešnil in si privoščil nekaj trenutkov počitka. Nato je pa brž nadaljeval svoje plezanje po grebenu ognjenika. In prav tedaj, ko mu je povsem zmanjkalo moči, je pred sabo zagledal vrh. Zagnal se je čezenj in se v nesvesti zakotalil dol po drugi strani.

Aljoša Saksida

* * *

Katja Volpi

HVALA ZA DARILO

*Kot nežna roža
so padli na moje srce
lepa beseda,
lep pogled
in lep nasmeh.*

*Sedaj je moj obraz svetlejši
in nasmeh srečnejši.*

*Ne zmenim se več
za bodečo nežo,
ki je zbadala moje nežno srce.*

*Vse je lažje in lepše.
Hvala ti za kratko besedo
in majhen nasmeh,
ki bila sta,
čeprav majhna,
velik dar.*